

Arrest

nr. 213 665 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 mei 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 29 mei 2017 asiel aan. Op 30 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Dande Barakat (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Op 15 maart 2018 bent u achttien jaar oud geworden. U zat in de tiende klas toen u Afghanistan moest verlaten.

U woonde in Dande Barakat Khan met uw vier jongere broers en uw moeder. Uw vader en uw broer A. R. (...) zijn overleden. Uw oudere broer M. Z. (...) is al in 2012 naar België gekomen en kreeg op 30 november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uw vader N. K. (...) was hoofd van het anti-terrorisme departement in verschillende districten van de provincie Nangarhar. In de jaren voor zijn dood werkte hij in Chaparhar. De Taliban zeiden dat uw vader een slaaf van de buitenlanders was en bedreigden uw familie. Op een nacht zijn Amerikaanse soldaten naar jullie dorp gekomen. Zij doodden twee mensen van de Taliban, twee Talibs werden gearresteerd. De Taliban meenden dat uw vader de Amerikanen had ingelicht. Zij beschuldigden hem en uw broers A. R. (...) en Z. (...) van spionage. Toen u op een nacht met Z. (...) bij uw oom in Shamshapur was, hebben de Taliban jullie huis in Dande Barakat Khan aangevallen. Zij hebben toen A. R. (...) meegenomen, daags nadien werd zijn dode lichaam teruggevonden. Z. (...) verliet vervolgens Afghanistan en kwam naar België. Uw vader geraakte vermist. In 1391 bent u te weten gekomen dat hij de martelarendood was gestorven. U vernam dit tijdens een gesprek met de districtschef van Chaparhar.

In de jaren die volgden, stelde u zich discreet op. Echter, in 2016 kreeg u alsnog problemen met de Taliban. Omdat uw vader ooit voor de autoriteiten werkte en omdat de Taliban wisten dat u een goede leerling bent, spraken zij uw leraars aan. De volgende dag hebben zij u op school uitgelegd dat de Taliban u wilden rekruteren, zij zouden in u een goede spion zien. De schooldirecteur en de leraars zeiden dat u zich ofwel bij de Taliban moest aansluiten, ofwel de regio verlaten om aan de Taliban te ontsnappen. Een tiental dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een dreigbrief van de Taliban, waarin zij u een laatste kans gaven om hen te vervoegen. Iemand van de moskee naast jullie huis, een persoon waarvan u weet dat hij banden heeft met de Taliban, sprak u eveneens aan en zei dat u bij de Taliban moest gaan. Omdat u dit niet wou, regelde uw oom F. (...), die eveneens actief was voor een ngo, uw vertrek uit Afghanistan. U ging met een smokkelaar naar Nimroz, waar u de grens met Iran overstak. Van daar reisde u via Turkije, Bulgarije (waar u enkele maanden in detentie verbleef), Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 29 mei 2017 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na aankomst in België vernam u dat uw oom F. (...) door de Taliban werd vermoord, dit omdat hij u hielp Afghanistan te verlaten.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gezocht wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (origineel identiteitsdocument), een kopie van de taskara van uw vader N. K. (...), de dreigbrief van de Taliban, een verklaring van een koranleraar, een schoolrapport, een brief van de ouderen van uw regio, dertien foto's, de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden en een attest van een klinisch psycholoog dat dient aan te tonen dat u met mentale problemen te kampen heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het attest van een klinisch psycholoog dat u bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft neergelegd, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op bovenstaande inschatting van uw asielmotieven. Het attest maakt melding van PTSS, met als symptomen herbelevingen, nachtmerries, concentratieproblemen, slecht slapen en geheugenproblemen. Doch, rekening houdend met de inhoud van dit verslag, dient na analyse van de notities van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en

bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Ook toen het CGVS peilde naar uw herkomst en uw kennis van geografie en personaliteiten in de regio, legde u gedetailleerde verklaringen af (CGVS, p.14-16). Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent/was om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Gevraagd om zelf eens te omschrijven welke mentale problemen u heeft, maakt u overigens geen melding van geheugenproblemen maar zegt u dat u slecht slaapt en de hele tijd nadenkt (CGVS, p.3). Vervolgens gevraagd of u in staat bent om uw problemen uiteen te zetten, zegt u dat u uw medicijn nam en dat u klaar bent voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.3). Dit attest is dan ook geenszins van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen en werpt dan ook geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in de eerste plaats verwijst naar de asielmotieven die ook al door uw broer Z. (...) werden ingeroepen, met name de beroepsactiviteiten van uw vader N. K. (...) en de problemen met de Taliban die er het gevolg zouden zijn van geweest. Net Z. (...) beweert u dat uw vader voor het antiterrorisme departement actief was, dat hij door de Taliban van verraad beschuldigd werd, dat vervolgens uw broer A. R. (...) door de Taliban zou zijn gedood, dat uw vader vermist geraakte en later ook vermoord teruggevonden werd en dat uw broer omwille van deze beschuldigingen naar België moest vluchten. U voegt daar nu aan toe dat ook u problemen kreeg omwille van het werk van uw vader. Net omdat uw vader voor het antiterrorisme departement actief zou zijn geweest, zouden de Taliban u hebben willen rekruteren.

Het CGVS merkt op dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Ten eerste dient te worden gewezen op de beslissing die het CGVS in het dossier van uw broer nam (zie administratief dossier) en waarin omstandig werd gemotiveerd waarom Z. (...) zijn asielrelaas niet geloofwaardig maakte. Er kon worden vastgesteld dat uw broer amper iets wist te vertellen over de activiteiten van de man die jullie vader zou zijn, dat hij de voorgestelde tewerkstelling van uw vader bij de inlichtingendienst dus niet aannemelijk maakte, dat ook zijn verklaringen over de vervolging die uw familie in Afghanistan zou hebben gekend evenmin konden overtuigen en dat hij steeds wijzigende verklaringen aflegde betreffende de ontvoering en dood van uw broer A. R. (...). Dat uw broer al in 2012 uitgebreid werd gehoord en er toen allerm minst in slaagde dit relaas geloofwaardig te maken, maakt dat uw geloofwaardigheid al bij voorbaat ernstig wordt ondermijnd.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook uit uw verklaringen blijkt dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het CGVS wijst daarbij in eerste instantie op diverse tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo is het bevreemdend dat u bij de DVZ meermaals zei dat uw vader als politieagent werkte (vragenlijst van 14 september 2017, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontkent u dat, u stelt nu dat hij geen politieagent was maar het hoofd van de afdeling anti-terrorisme, u merkt nog op dat er een groot verschil is tussen deze functie en die van een politieagent. U argumenteert dat de DVZ misschien een vergissing maakte (CGVS, p.9), u zegt nog dat u ook bij DVZ steeds over de afdeling anti-terrorisme sprak (CGVS, p.9). Echter, wat dit betreft kan worden vastgesteld dat het gehoorverslag van de DVZ voor u werd voorgelezen in het Pashtou en voor akkoord werd ondertekend door uw voogd en uzelf. Bovendien ziet het CGVS niet in waarom men bij de DVZ zou acteren dat uw vader een politieagent was terwijl u het over het hoofd van het departement antiterrorisme zou hebben gehad. Dat u zich eerder vergiste wat betreft de functie van uw zagezegde vader, is alleszins merkwaardig. Eveneens merkwaardig is dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het lot van deze N. K. (...). Hoewel u eerder altijd beweerd heeft dat uw vader sinds zijn ontvoering vermist is (zie fiche NBMV, rubriek familie, zie verklaring DVZ, vraag 15A, zie vragenlijst, vraag 3.5), beweert u nu plots dat u in 1391 (2012, begin 2013) een gesprek had met de districtschef van Chaparhar en dat u toen vernam dat uw vader het jaar daarvoor als martelaar gestorven was. Een poging om zijn lichaam op te halen zou zijn mislukt, de districtschef zou u wel nog wat geld hebben toegestopt om de dood van uw vader te compenseren (CGVS, p.7, 8). Geconfronteerd met deze

tegenstrijdigheid, zegt u dat u eerder niet de tijd had om uit te leggen dat uw vader overleed (CGVS, p.8), wat uiteraard niet ernstig is. Dat u meermaals beweerd heeft dat uw vader al jaren vermist is om nu te verklaren dat hij in 1390 gedood werd, bevestigt nogmaals het leugenachtige karakter van uw relaas. Verder legt u ook weinig consistente verklaringen af over de dood van uw oom F. (...), althans over hoe en wanneer u zou vernomen hebben dat hij werd vermoord. Op 14 september 2017 verklaarde u bij DVZ dat u "vijftien dagen geleden" via Z. (...) vernam dat uw oom gedood werd (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS luidt dat toch enigszins anders: u zegt nu dat u "kort na uw aankomst in België" (eind mei) uw moeder opbelde om haar gerust te stellen en haar te zeggen dat u veilig was aangekomen. U verklaart verder dat uw moeder u op dat moment vertelde dat F. (...) werd vermoord (CGVS, p.12, 17). Als het CGVS u op deze tegenstrijdigheden wijst en uw verklaringen bij de DVZ citeert, beweert u dat u het nooit over vijftien dagen had en dat niet u maar Z. (...) met uw moeder telefoneerde (CGVS, p.17). Dit kan geenszins overtuigen, temeer u even daarvoor nog tot drie keer toe herhaalde dat u uw moeder opbelde (CGVS, p.12, 16, 17). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven uw geloofwaardigheid verder.

Voorts kan worden vastgesteld dat ook u bijzonder vage verklaringen aflegt als het CGVS informeert naar de beroepsactiviteiten van uw vader. U stelt louter te weten dat hij het hoofd van de afdeling anti-terrorisme was en voor zijn dood in Chaparhar werkte (CGVS, p.8). Het CGVS kon inderdaad vaststellen dat uw kennis niet veel verder lijkt te reiken. U weet niet welk werk uw vader voordien had (CGVS, p.9). U herhaalt dat hij het hoofd van deze anti-terrorisme eenheid was maar kan dit verder niet duiden. U weet niet meer dan dat zij zich bezig houden met drugszaken, dat ze ook Taliban ondervragen (CGVS, p.9). Gevraagd welke graad hij had, lijkt u dat niet te weten. U zegt louter dat hij het hoofd was (CGVS, p.18), terwijl Z. (...) verklaarde dat hij lomrai saran of eerste luitenant was (CGVS, p.10). Hoelang hij al in Chaparhar werkte toen hij daar zou zijn gedood, is u ook niet bekend (CGVS, p.9). U beweert voorts dat uw vader lijfwachten had maar kent geen van hen bij naam (CGVS, p.11). U kan ook niet zeggen of uw vader met andere Afghaanse autoriteiten samenwerkte (CGVS, p.9). U beweert verder dat uw vader contacten had met Amerikanen maar in tegenstelling tot wat Z. (...) beweerde (CGVS, 12/12243, p.21), zouden die volgens u nooit bij jullie thuis zijn gekomen (CGVS, p.9). Gevraagd of u zich wat zaken herinnert die uw vader over zijn werk vertelde, noemt u slechts één incident en zegt u de rest vergeten te zijn (CGVS, p.18), u herhaalt dat u verder geen informatie heeft over het werk van uw vader (CGVS, p.19). Dit kan allemaal niet overtuigen. Van iemand van uw leeftijd kan niet worden verwacht dat deze alle details van het werk van zijn vader zou weergeven. Echter kan wel worden verwacht dat u een en ander kan duiden. Immers, ook via uw moeder, uw oom F. (...) of uw broer kon u meer hebben vernomen over de activiteiten van uw zogezegd overleden vader. Bovendien dient te worden herhaald dat ook Z. (...) het op geen enkel moment geloofwaardig maakte dat hij de zoon is van iemand die actief zou zijn geweest in de strijd tegen terreur.

Voorts wijst het CGVS nog op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u en Z. (...) hebben afgelegd. Zo beweerde uw broer tijdens zijn gehoor dat de Taliban naar hem maar ook naar u op zoek waren. Hij voegde er aan toe dat u niet meer thuis woonde, maar bij een tante in het district Khogyani (CGVS, 12/12243, p.8, 9). U zegt dan weer dat u toen nog geen problemen kende met de Taliban, u verklaart dat u daarvoor te jong was (CGVS, p.). U zou altijd thuis zijn blijven wonen en verklaart niet eens een tante te hebben in Khogyani (CGVS, p.4, 5). Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat ene M. A. (...), de leider van de Taliban in Chaparhar, aan de basis lag van alle problemen die uw vader gekend heeft (CGVS, p.11). Echter, als het CGVS u de vraag stelt of die persoon nog in leven is, zegt u dat merkwaardig genoeg niet te weten (CGVS, p.11). Nog opmerkelijker is dat uw broer Z. (...) al in 2012 meldde dat M. A. (...) gedood werd (CGVS, 12/12243, p.19, 21), uw vader zou zelfs betrokken zijn geweest bij de aanval waarin A. (...) het leven liet (CGVS, 12/12243, p.23). Mocht uw familie werkelijk deze persoon hebben gevreesd, dan zouden u en uw broer over de dood van dergelijk persoon ongetwijfeld eenduidige verklaringen afleggen.

Tot slot heeft u beweerd dat de Taliban u kort voor uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben willen inlijven. Gezien u deze rekrutering eveneens koppelt aan uw ongeloofwaardig profiel (dat van zoon van het hoofd van de afdeling anti-terreur in Chaparhar), kan ook hieraan niet het minste geloof worden gehecht. Bijkomend rijst de vraag waarom de Taliban geïnteresseerd zouden zijn in het rekruteren van een persoon wiens familie banden heeft met de autoriteiten. Verwacht mag worden dat de Taliban eerder investeren in personen die aan hun kant staan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u de Taliban dient te vrezen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door

economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met beryumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u heeft neergelegd, leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara dient wellicht te bevestigen dat uw vader N. K. (...) is. Dat dit een authentiek document is, kan alleszins worden betwijfeld. Het document zou zijn afgeleverd in 2010, toen u amper tien jaar oud was. Echter, uw foto op de taskara toont een persoon die onbetwistbaar ouder is. De kopie van de taskara van N. K. (...) levert geen bewijs voor uw verklaring als zou dit uw vader zijn. De namen van diens kinderen worden immers niet op de taskara vermeld. Uw schoolrapport bevestigt dat u school liep in Surkh Rod, wat hier niet ter discussie staat. De documenten die uw relaas dienen te bevestigen (brief ouderen, brief koranleeraar, dreigbrief) kunnen uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De foto's van N. K. (...) tonen nog niet

aan dat hij uw vader is. Overigens is het toch wel merkwaardig dat u geen enkele informatie kon geven over de personen die naast N. K. (...) staan (CGVS, p.12) en dat u geen foto kan tonen waarop u samen met de man te zien bent. U zegt dat u die foto wel had maar kwijt bent geraakt (CGVS, p.12), wat wel zeer toevallig is. De foto's van een overledene bewijzen niet dat dit uw oom F. (...) betreft, noch dat hij door de Taliban gedood werd en dat hij vermoord werd omdat hij u ten dienste was. De foto's waarop u zelf te zien bent, tonen hoogstens aan dat u in Surkh Rod was, wat in deze beslissing niet betwijfeld wordt.

De opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u op 16 mei 2018 aan het CGVS heeft overgemaakt, wijzigen de beoordeling van het CGVS evenmin. Geen van de opmerkingen heeft betrekking op de kern van bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Vooreerst blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij niet twijfelt aan de afkomst van verzoeker uit Dande barakat, Surkh Rod, Nangarhar.

Echter oordeelde verwerende partij ten onrechte dat er in het district Surkh Rod, waaruit verzoeker afkomstig is, geen reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Niettemin blijkt uit de beschikbare landeninformatie duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod nog steeds bijzonder volatiel is, in tegenstelling tot wat door verwerende partij wordt beweerd in bestreden beslissing.

1. Verwerende partij baseert zich op twee bronnen voor haar analyse van de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod, namelijk een COI Focus genaamd 'Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad' van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report 'Afghanistan Security situation' van december 2017.

Uit deze twee bronnen kan men echter niet concluderen dat het district Surkh Rod veilig is, wel integendeel.

1.1. Uit het EASO rapport van december 2017 blijkt het volgende omtrent de veiligheidssituatie in het district Surkhrod:

Tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017 vonden er 183 veiligheidsincidenten plaats in verzoekers district (zie EASO rapport p. 199).

Dit maakt Surkh Rod het district met het 4e hoogste aantal incidenten van de gehele provincie Nangarhar, die bestaat uit 22 districten.

Volgens de bestreden beslissing zou het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten van Afghanistan. De provincie

Nangarhar ligt in het Oosten van Afghanistan, waardoor het één van de provincies is die zeer hard getroffen wordt door het geweld. Grote delen van Nangarhar worden door verwerende partij ook als onveilig beschouwd.

In deze onveilige provincie, die zich in één van de drie regio's situeert waar de kern van het geweld zich afspeelt, vormt Surkh Rod het district met het 4e hoogste aantal incidenten.

Naast het totale aantal incidenten, is het ook van belang om te kijken wie de controle uitoefent over het district Surkh Rod.

In het EASO rapport van december 2017 bevinden zich hierover twee bronnen.

Het 'Institute for the study of war' beschrijft Surkhrod als een 'high confidence Taliban support zone'.

De Taliban zelf stelt dat de helft van het district Surkh Rod onder hun controle staat, terwijl de andere helft onder de controle van de overheid staat (zie EASO rapport p. 198).

Uit het EASO rapport blijkt ook dat de Taliban (verrassend genoeg) een vrij betrouwbare bron is wat betreft haar controle over bepaalde gebieden:

'it does not inflate or exaggerate the Taliban 's control of districts centers and contested areas throughout the country [...] The report was actually a rather conservative estimate, painting a dire but realistic picture of the security situation in Afghanistan. The Taliban also admits that there are large areas in Afghanistan where it has only a minimal presence' (zie EASO rapport p. 65)

De Taliban, die een eerder conservatieve schatting maakt van haar macht, en die een realistisch beeld schetst van de veiligheidssituatie in Afghanistan, geeft aan dat de helft van verzoekers district onder haar controle staat.

1.2. De tweede bron waar verwerende partij naar verwijst, is de COI Focus van 20 februari 2018. Hieruit blijkt dat er tussen 1 maart 2017 en 31 januari 2018 in het district van verzoeker 43 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij 103 mensen zouden gesneuveld zijn.

Een belangrijke kanttekening hierbij is dat de bron van CEDOCA, namelijk ACLED, bij een verschillend aantal slachtoffers, steeds het laagste aantal weergeeft (zie COI Focus p. 12). Het cijfer 103 kan daardoor een onderschatting zijn van het werkelijke aantal slachtoffers in het district Surkh Rod.

1.3. Uit deze twee bronnen die verzoeker zelf aanhaalt, en die van recente datum zijn (december 2017 en 20 februari 2018), blijkt dat het absoluut niet goed is gesteld met de veiligheidssituatie in verzoeker zijn district.

2. Recente nieuwsberichten bevestigen de onveilige levensomstandigheden in het district van verzoeker:

"The members of the Security Council condemned in the strongest terms the two heinous and cowardly terrorist attacks that took place in Nangarhar, Afghanistan, on 16 and 17 June, which resulted in at least 43 people killed and 45 injured. For one of those attacks, Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL/Da'esh) has claimed responsibility."

(stuk 6, UN, Security Council Press Statement on Terrorist Attacks in Nangarhar, Afghanistan, 18 juni 2018, te consulteren op <https://www.un.org/press/en/2018/sc13386.doc.htm>)

"Following the blast, gunmen attempted to storm the charity's office, placing those inside under siege. Two security guards and one civilian were killed at the scene, and at least 25 others were wounded.

Mohsin Khan, a journalist and anti-drone activist currently based in Jalalabad, spent much of Wednesday around the area of the latest attack, listening to eyewitness accounts.

"Theres a never ending trauma being committed against the people of Nangarhar and Afghanistan generally" says Khan.

"If its not by ISKP, then its the Taliban. And if its not the Taliban then its the local police and security forces. And if its not them, it is the local warlords, strongmen and gangsters. The average people are losing their minds in these conditions."

(...) Meanwhile the people of Nangarhar continue to deal with constant violence committed by an array of State and non-State actors."

(stuk 7, The New Arab, In Nangarhar province, Afghanistan, violence is committed by all sides, 25 januari 2018, te consulteren op <https://www.alaraby.co.uk/english/indepth/2018/1/25/never-ending-trauma-plagues-afghanistan>)

"Eight people have been killed and dozens more wounded by multiple explosions at a cricket match in the eastern Afghan city of Jalalabad, officials said.

(..) Nangarhar, on the border with Pakistan, has seen growing violence this year, most recently last week when a coordinated attack on the state accounts office killed at least 15 people in an attack claimed by Islamic State.

Last week, the provincial governor was dismissed over deteriorating security in the province, which has become a stronghold for Islamic State fighters as well as the Taliban.

Friday's attack came as the Taliban has stepped up its campaign against the government in Kabul, with attacks on district and provincial centres in regions ranging from Badakhshan and Baghlan in the north to Farah in the west and Ghazni south of Kabul.

The attacks have undermined confidence in the government as it continues preparations for parliamentary elections due in October."

(stuk 8, The Guardian, Eight killed in bomb attack on cricket match in Afghanistan, 20 mei 2018, te consulteren op <https://www.theguardian.com/world/2018/may/20/deaths-bomb-attack-cricket-match-jalalabad-afghanistan>)

"Surkh Rod governor, Ali Akbar Sadat confirmed security had deteriorated and said Taliban recently started activities in parts of the district.

"We have sent our suggestions to high-ranking officials and if our demands are met, I assure that the Surkh Rod will become secure one hundred percent," said Sadat.

Surkh Rod residents said they are extremely concerned about this as in the past they had lived peacefully in the area."

(stuk 9, TOLO News, Surkh Rod Residents Concerned About Growing Insecurity, 24 februari 2018, te consulteren op <https://www.tolonews.com/afghanistan/surkh-rod-residents-concerned-about-growing-insecurity>)

Eveneens wordt de aanwezigheid van gewapende groepen in Nangarhar bevestigd door talrijke objectieve informatie:

"Armed groups pledging allegiance to the Islamic State (IS) have tried to establish a foothold in five of Afghanistan 's provinces, but only in Nangarhar have they succeeded. There, IS Khorasan Province (ISKP), the Afghanistan-Pakistan franchise of the Islamic State, landed on fertile ground with a fragmented insurgency, bickering provincial elites, a tradition of Salafi networks and a host of local and foreign militant groups. [...]

Most importantly for ISKP, they found in Nangarhar 's southern and south-eastern districts, a pool of small militant groups from which to recruit. A glance at the profiles of several dozen ISKP members in Nangarhar show that it did draw from these various small groups, which are mapped below. This diversity is not seen elsewhere in Afghanistan. These groups, Afghan and foreign, followed their own modus operandi. They either used Nangarhar as their operational base, or temporarily settled there in transit to other places. The groups included some originating from the Afghan Taleban under nominal Rahbari Shura command, although not all were really loyal to it, as well as various Pakistani groups and branches of international organisations, such as al-Qaeda.

There has been a total of 13 groups operating in south and south-western Nangarhar, simultaneously or at some point, in recent years:"

(stuk 4, ACCORD, Anfragebeantwortung zu Afghanistan: Untergruppierungen des Islamischen Staates (IS) in der Provinz Nangarhar, 20 januari 2017, te consulteren op <https://www.ecoi.net/en/document/1148299.html>)

"In 2017, civilian casualties decreased in 22 of Afghanistan's 34 provinces. In the remaining 12 provinces, increased suicide and IED attacks in civilian-populated areas by Anti-Government Elements were the main cause for the increase in casualties, though a few also increased from ground fighting.¹⁵ UNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. Of the 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) documented in Kabul province, 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city.¹⁶ After Kabul, the highest numbers of civilian casualties were recorded in Helmand, Nangarhar. Kandahar, Faryab, Uruzgan, Herat, Paktya, Kunduz, and Laghman provinces.¹⁷"

(stuk 5, UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), "Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict - Annual Report 2017", februari 2018, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/5a854a614.html>)

"In de eerste drie maanden van 2018 registreerde UNAMA 2.258 burgerslachtoffers, waarvan 763 personen overleden en 1.495 gewond raakten. Deze cijfers weken niet veel af van de aantallen over dezelfde periode in 2017. IED 's en complexe aanvallen veroorzaakten de meeste slachtoffers. De tweede oorzaak voor burgerslachtoffers vormden grondgevechten. Doelgerichte aanslagen, overblijfselen van oorlogsexplosieven en luchtaanvallen vormden de derde oorzaak voor burgerslachtoffers. Daarbij werden de provincies Kaboel, Helmand, Nangarhar, Faryab en Kandahar het meest getroffen door het conflict. Het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door complexe aanslagen en zelfmoordaanslagen steeg in 2017 met zeventien procent in vergelijking met 2016. Dergelijke aanslagen waren verantwoordelijk voor 22% van het totale aantal burgerslachtoffers in 2017. Het aantal burgerslachtoffers door complexe en zelfmoordaanslagen in 2017 was het hoogste aantal sinds 2009 toen UNAMA met de registratie van burgerslachtoffers begon. Zestien procent van de door complexe aanslagen en zelfmoordaanslagen getroffen burgerslachtoffers in 2017 bevond zich in Kaboel." (stuk 10, Rijksoverheid, Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan mei 2018, 1 mei 2018, te consulteren op <file:///C:/Users/elsyb/Downloads/tab+veiligheidssituatie+afghanistan+mei+2018+zvb.pdf>)

Als dusdanig dient besloten worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, en meer specifiek het district Surkh Rod wel degelijk van die aard is dat de subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een psychologisch attest van 22 juni 2018;
- een document, getiteld "Anfragebeantwortung zu Afghanistan: Untergruppierungen des Islamischen Staates (IS) in der Provinz Nangarhar; Aktivitäten des IS im District Deh Bala der Provinz Nangarhar (Beginn der Aktivitäten; Welche Untergruppierung des IS ist dort aktiv?); IS-Kommandant namens Qari Shamshit Shinwar" van ACCORD van 20 januari 2017;
- het "Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict - Annual Report 2017" van UNAMA van februari 2018, p. 4;
- het persbericht "Security Council Press Statement on Terrorist Attacks in Nangarhar, Afghanistan" van de Verenigde Naties van 18 juni 2018;
- het persbericht "In Nangarhar province, Afghanistan, violence is committed by all sides" van The New Arab van 25 januari 2018;
- het persbericht "Eight killed in bomb attack on cricket match in Afghanistan" van The Guardian van 20 mei 2018;
- het persbericht "Surkh Rod Residents Concerned About Growing Insecurity" van TOLONews van 28 juni 2018;
- het "Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan mei 2018", p. 29 en 30.

2.2.2. Op 25 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van

het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij de taliban dient te vrezen nu (i) hij in de eerste plaats verwijst naar de asielmotieven die ook al door zijn broer werden ingeroepen en in het dossier van zijn broer reeds een beslissing werd genomen waarin omstandig werd gemotiveerd waarom deze zijn asielrelaas niet geloofwaardig maakte, zodat verzoekers geloofwaardigheid al bij voorbaat ernstig wordt ondermijnd, (ii) ook uit zijn verklaringen blijkt dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht nu diverse tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen, hij bijzonder vage verklaringen aflegde over de beroepsactiviteiten van zijn vader en er enkele tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn broer, en (iii) ook aan zijn bewering dat de taliban hem kort voor zijn vertrek uit Afghanistan zouden hebben willen inlijven geen geloof kan worden gehecht nu hij deze rekrutering eveneens koppelt aan zijn ongeloofwaardig geachte profiel van zoon van het hoofd van de afdeling anti-terreur in Chaparhar, en omdat (B) er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe dus in gebreke en laat de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, volledig ongemoeid. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 25 oktober 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7). De omstandigheid dat uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 blijkt dat UNOCHA Surkhrod en Jalalabad *qua* ernst van conflicten onderbrengt in verschillende categorieën kan niet leiden tot de conclusie dat in de bestreden beslissing op onjuiste gronden wordt gesteld dat de typologie van het geweld er gelijklopend is, met name dat zowel in Jalalabad als in Surkhrod het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of Islamitische Staat (IS) en dat het geweld er voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen, mijnen en andere explosieven, en dat er daarnaast ook enkele complexe aanslagen plaatsvonden die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten. Uit deze informatie volgt dat het geweld in zowel het district Jalalabad, hoewel de veiligheidssituatie er verslechterd is sinds augustus 2017, als in het district Surkhrod nog steeds voornamelijk doelgericht van aard is en dat de impact van de doelgerichte aanslagen die er plaatshebben niet van die aard is dat het inwoners van Jalalabad of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. Meer nog, deze plaatsen blijken een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is en dat verzoeker vanuit Jalalabad kan doorreizen naar het omliggende district Surkhrod. Tevens blijkt uit deze informatie dat opstandelingen soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg viseren waardoor het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd kan zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet evenwel niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de informatie in het administratief dossier niet voldoende actueel en gedetailleerd is, doch laat na zelf meer actuele en gedetailleerde informatie over de bereikbaarheid van het district Surkhrod bij te brengen. Door louter te wijzen op het volatiele karakter van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de strategie van Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) met betrekking tot de controle over de wegen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de desbetreffende informatie niet meer correct zou zijn. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de passage die verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt, betrekking heeft op de weg tussen Kabul en Kandahar en dus in huidige casu niet relevant is.

Door er voorts in het verzoekschrift op te wijzen dat uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 blijkt dat Surkhrod het district is met het vierde hoogste aantal veiligheidsincidenten in de onveilige provincie Nangarhar en dat de taliban zelf stelt dat de helft van dit district onder hun controle staat, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing een verkeerde inschatting wordt gemaakt van de veiligheidssituatie aldaar. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker er op wijst dat uit de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*"

van 20 februari 2018 blijkt dat er tussen 1 maart 2017 en 31 januari 2018 in zijn district 43 veiligheidsincidenten plaatsvonden waarbij er 103 mensen gesneuveld zouden zijn en dat dit dan nog om een onderschatting kan gaan van het werkelijk aantal slachtoffers. In de bestreden beslissing wordt immers erkend dat hoewel het geweld in het district Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, er ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Er wordt evenwel meteen bij gesteld dat de impact van de aanslagen niet van die aard is dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten, wat door verzoeker met de informatie waarnaar hij verwijst niet wordt weerlegd. Ook uit de recente nieuwsberichten waarnaar verzoeker verwijst, kan, niettegenstaande erin wordt bevestigd dat er zich in de provincie Nangarhar, en in het bijzonder in het district Surkhrod, met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, niet worden afgeleid dat er in het district Surkhrod gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Ook lezing van het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, noopt niet tot een andere conclusie. Verzoeker wijst op een passage uit dit rapport waaruit blijkt dat voor de beoordeling van de veiligheidssituatie met verschillende factoren rekening moet worden gehouden en voert aan dat de commissaris-generaal zich in zijn analyse beperkt heeft tot slechts enkele factoren waarmee rekening moet worden gehouden, met name het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflict gerelateerde incidenten en het aantal ontheemden, doch tevens een reeks factoren volledig onbesproken laat. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er “(o)ok met andere indicatoren (...) rekening (wordt) gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen”. Verzoeker toont niet aan met welke concrete factoren *in casu* geen rekening werd gehouden en in welk opzicht de bestreden beslissing anders zou zijn geweest indien daar wel rekening mee zou zijn gehouden.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Uit de door verzoeker aangebrachte medische attesten van 20 april 2018 en 22 juni 2018 blijkt dat verzoeker nachtmerries, concentratieproblemen, slaapproblemen en geheugenproblemen heeft, doch er wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – in welke zin deze factoren met zich zouden brengen dat verzoeker een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere burgers voor wie deze factoren niet van tel zijn.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN